

Öldürmeyen Allah Öldürmez

– Gergef · 07 Eylül 2025

“Beni hapiste vurdular Keje, ölmedim. Hastalandım bi' ciğerimi orada bıraktım gene ölmedim. Çok dövüldü beni kan kustum ama ölmedim. Yaşadım... Seni bir kez daha görebilmek için yaşadım. “
Şener Şen (flim: eşkıya)

ÖLDÜRMEYEN ALLAH ÖLDÜRMEZ

Bazı hayatları dile getirmek kolay olsa da yaşamak oldukça zordur. Aslına bakarsanız her insan için kendi hayatı büyük zorluklardan geçmiştir. En azından kabı miktarınca ona fazla gelmiştir. Orası yalnızca Yaratanın vakıf olduğu bir meseledir lakin anlatacağım hayat onu tanıyan herkesin şahitliği altında zahmetli yaşanmış, bitmiştir.

Yüz yaşını deviren anneannemi doğduğunda “ nasıl olsa bu cılız bebek çok yaşamaz” diyerek birkaç gün ilgilenmemiş annesi , bakmış tutunuyor ilgilenmeye başlamış. İlgilenmek dediysem yüz küsur yıl önceki ilgilenmekten bahsediyorum günümüz kafayı çocukla üşütmüş kulu ve tanrısı haline getirmiş ebeveynlerden değil. Her şeyin bir dozu vardır, kararı kaçınca ilgi dahi zararlıdır. Bu başka bir makale konusu olsun. Neyse anneannem yaşam fermuarına sonuna kadar asılmış.

On dört yaşına geldiğinde kendisinden onbeş yaş büyük dedemle evlendirilmiş. Onun dilinden “ henüz ay başı görmemiştim” cümlesi çıkarken hiç hüzünlenmemesi dikkatimi çekmiştir. O denli öyle olması

gerektigine inanmış ki başka bir yol bilememiş. Yani uhde yoktu o anlamda içinde.. Yeni evlendiğinde köprüden geçerken başı dönmüş ve suya düşmüş. Karadenizin derelerini bilenler bilir yağmur çok yağınca en az denizi kadar ürkütücü olur. Ve o suyla denize kadar sürüklenmiş. Anneannemi baygın şekilde denizden çıkarmışlar ve o ölmemiş.

Sonraki yıllarda çocuklarını doğurmaya başlamış. Doğan çocuk yedi yaşını göremeden ölüyormuş. Böyle kimi üç kimi beş kimi bir yaşında tam dokuz çocuğunu toprağa vermiş. Allah muhafaza böyle bir şeyi düşünmek dahi kanımı donduruyor. Zira insan için candan daha değerli bir can varsa o da evlattır. Dayım doğunca yaşasın diye adını Yaşar koyup, malını mülkünü satıp Giresun'dan Samsun'a yerleşmişler. Samsun'da dayımdan sonra biri annem olmak üzere dört kız daha doğurmuş. Fakat işe yaramış artık bebekleri ölmemiş. Anneannemi dokuz çocuğun acısı da yıkamamış yine ayakta kalmış.

Dedem toprak zenginiydi. Ucu bucağı görünmeyen mısır ,buğday tarlaları vardı. Birgün anneannem o tarlaları sularken elektrik çarpması sonucu kaskatı kesilip yere yığılmış. Anneannemi orada bulup tedavi etmişler yine ölmemiş.

Annemin ölümü belki de en sarsıcısıydı yaşadıklarının arasında. Otuziki yaşındaki kızını toprağa vermek ne demek! İşte bu deneyimi de şunu diyor olmalıydı; “insan kaderinden kaçamaz!” Onun acısı bir köyü ağlatmıştı yıllarca ,dayım da bu vefata dayanamayarak 90 yılında Bursa'ya yavaş yavaş göçmüş. Velhasıl göz yaşı kuruyana kadar anneme ağladı yine ölmedi.

Birgün evin üstünde bir şeyler yaparken dengesini kaybedip düştü. Günlerce yattı. Ölürüm dedi yine ölmedi.

Dedemi kaybetti.Ben o yıllarda onyediyi yaşıyordum. Canım dedeciğim kendimi bildim bileli bir köşede oturup Kur'an okurdu. Abdest almış evden çıkmış. O gün dayım ona “ baba camide abdest alırdın” diyince dönmüş ona “ sen evden abdestli çıkmanın sevabını biliyor musun” demiş. Cuma namazını beklerken caminin karşısındaki kahvehanede olduğu yere yığılmış. Dedemin hayatı da “nasıl yaşarsan öyle ölürsün” e delildir. Allah rahmet eylesin. O çok merhametliydi.

“Yaşar ölürse ben yaşayamam” diyordu fakat dedemin ölümünden dört beş yıl sonra 53 yaşında hastalıktan dayımı kaybetti. Evi burada tam mezarlığın karşısında. Dayımı penceresinin karşısına gömdü. Perdeyi sonuna kadar açar “oğlumla komşu olduk” der ağlardı. Ama yine ölmedi.

Korona geldi ve ona da bulaştı. Doksan yedi yaşındaydı. Bundan sağ çıkamaz dediler. Çıktı, iyileşti. Ve ölmeden bir yıl önceye kadar harf harf yaşadıklarını anlatıyordu. Hafızası karşısında hepimiz şaşkındık. Hiçbir şekilde bunama yaşamadı. Sadece gözleri son on yılda iyice gitmişti.

Bir yıldır Samsun'da kalıyordu. Biz de yirmi gün önce onu görmek için Samsun'a gittik. Tüm uzuvları

gitmiş, bir deri bir kemik yatıyordu. Sağ elini defalarca yavaşça kaldırıp boynumdaki kolyeye asıldı beni kendine çekti, bir şey söylemek istiyordu ama konuşamıyordu. Anladım ne demek istediğini gözlerinde korku vardı. Her can taşıyan gibi..Eğildim kulağına “ korkma anneanne seni yaratan sana yolunu gösterecektir orada!” Dedim. Ve sonraki akşam saat onda vefat etti.

Yüz küsür yaşında (bu anlattıklarım kısa özetidir sadece yaşadıklarının) hayata gözlerini yumdu.Ona burada yaşarken her uğradığımda Şener Şen'in yukarıdaki repliğini şivesi ile söyledim. Yanındakilere “ acaba ne diyor “ der gülerdi. Onu o kadar çok dinledim ki anneannem çok akıllı bir kadındı. Allah rahmeti ile muamele etsin. Samsun'da annemin yanına defnettik. Öldürmeyen Allah'ın nasıl da öldürmediğinin yaşayan ispatı gibidir anneannemin hayatı. Özet şekilde efsane kadını sizinle paylaşmak istedim şu bir gerçek ki ; Allah insana vade biçmiş olsun o halde insan kıyamete kapılsa sağ çıkar!

Nurlar içinde yatsın..Onu çok seviyorum..

Canan SERGÜL 🌸

(Fotoğraf geçen yıl Eylül ayına ait)